

THAJSKO 2019

Na dovolených je krásné to, že je už pár měsíců předem plánujete, vybíráte, čtete recenze, pak postupně bujete letenky, ubytování a pak se těšíte a těšíte a ono se to blíží a blíží, až je to tady.

Sobota 2.3.2019 je den „D“. S „Hodnejsma“ jsme se sešli již na parkovišti u letiště a společně jsme pokračovali dodávkou na letiště. Tam se k nám připojili Jana s Fandou a po chvíli i Iva s Pavlem. Pocit, že nás čeká společných 17 dní s touto báječnou partou, to těšení ještě umocnil. Po nedávných problémech s letadly mne jen tak mimochodem napadlo, že kdyby to letadlo teda mělo spadnout, tak raději až při cestě zpátky, abychom si to ještě užili. Blbá myšlenka, ale před letem asi napadne kdekoho.

Do Thajska toho není nutno moc vozit, kufry spíš naplníme cestou zpět. Poprvé měly naše kufry podváhu a když jsem je nechal omotat igelitem, vypadaly jako Somálci po salmonele. Iva o nich prohlásila, že jsou vykostěné. Jen počkej, až se budeme vracet! Tedy pokud kufry přiletí s námi.....

Let probíhal dobře a protože jsme neletěli s Travelservisem, tak jsme opět měli bohaté pohoštění. Jediná starost byla, zda stihneme přestup v Doha, protože tam máme čas jen hodinu. Ale na internetu jsem vyčetl, že se to dá stihnout i za 50 minut. Nakonec mělo letadlo do Bangkoku hodinu zpoždění, takže si na letišti kuřáci ještě stačili bafnout. Já opět všude v rámech pískal a tak mne opět prohmatávali, zouval jsem boty a říkal si, je to pro naši bezpečnost. U jednoho rámu mne prohmatával takovej malej ásijskej prcek, tak jsem poklesl v kolenou, aby mi dosáhl na krk, neboť ho zajímal límeček u košile. Asi se mu to nelíbilo, protože mne okřikl, abych se narovnal a já pak měl strach, když mi prohmatával mezinoží, aby nezmáčkl víc, než je zdrávo. Ale byl něžný...

Lety nám navazovaly pěkně na sebe a tak jsme konečně sestupovali po schůdkách z letadla na letišti Koh Samui. Horký, vlhký vzduch mi připomněl, že mám dlouhé džíny a už jsme nasedali do známého pomalovaného minibusu, který nás odvezl na odbavení.

Před letištěm na nás čekal dle dohody s hotelem taxík. Zatím vše klape. Nejprve nacpal do útroby naše kufry a tašky a pak i nás. Místo avizovaných 400 Bht si vyžádal 700. Vzpomněli jsme si s Pavlem na svatoušky taxikáře v Praze.

V recepci nás přivítala usměvavá recepční se vřelým srdcem a ledovým džusem. Odškrtala si nás v seznamu a už jsme odemykali naše bungalovy. Prostorná, hezká místnost s manželskou postelí, vedle koupelna, vpředu prosklená stěna se šoupačkama a za nimi terasa se dvěma křesílky a stolkem. „Tak tady to na večerní posezení všech dohromady nebude“. Každý pokoj měl svůj trezor, chladničku a všude dosáhla Wifina, což jsme uvítali. Byli jsme ubytováni nedaleko od sebe, vedle nás Poskočilojc, proti přes cestičku Hodnejch a Hemmy.

Po dlouhé cestě byl vyhlášen klidový stav a každé si dělal, co chtěl. Já vypil pivo, osprchoval se a šel dospat letadlo. Vzbudila mne Marcela, abych jí namazal záda vazelínou na opalování. Ruce jsem měl jak mechanik po výměně oleje. Pokusil jsem se je umýt a šel jsem za ostatníma k moři. Pláž byla jen pár metrů daleko. Vykoupal jsem se ve vyhřátém moři, otevřel pivo Chang a ulehl na pohodlné lehátko pod slunečnick. „Dovolená právě začala“.

Pavel četl na lehátku a já marně přemýšlel, koho mi připomíná? Už to mám! Prasátko Peppa otec! Přesně! Riskl jsem to a řekl to nahlas. A jelikož to tady teď píšu, tak je všem jasné, že tentokrát jsem přežil. Ale šnek je taky dobrej. Vlastně lepší! Prasátko se nikdy nerozčiluje!

Se západem sluníčka se dostavil hlad a tak jsme vyrazili poprvé do města. Musíme přeci zmapovat všechna tržiště, restaurace, obchody a stánky. Teplota klesla na solidních 28 st. a já se přestal potit jako kůň a už jsem se potil jen jako myš.

Na večere jsme střídali dvě restaurace nebo jsme na terasách konzumovali dobroty zakoupené ve stáncích. V první restauraci nás obsluhovala dvě děvčata s rovnátky a měla neskrývanou radost, jak se nám některým potila čela při konzumaci dost pálivých jídel. Obzvlášť green nebo red curry. Ale jídlo bylo skvělé. První večer jsme jim tam vypili všecken Chang Beer. Ale jen dočasně, protože šikovná obsluha během chvilky obstarala nové. Jarda se už stihl seznámit s polovinou města a všechny pozval do Rantířova, kdyby náhodou jeli kolem... Na skútru.. Druhá restaurace, kterou jsme si pracovně pojmenovali „U strýčka Padthaje“, byla o kousek dál a tam zase servírovali dobrou Padthaj.

První prosluněné ráno bylo poznamenáno hned několika problémy. První byl s WC. Zatímco Marcela prováděla svůj tradiční ranní rituál a sice na terase

cigárko a káva, můj ranní rituál se odehrával na WC. Trochu se strachem při vzpomínce na pálivou večeři jsem usedl. Tabulka nad mísou anglicky upozorňovala na nutnost vhadzovat použité papíry do koše a ne do WC. „To je jasný“, pomyslel jsem si. Je tu záchodová sprška, tak se prostě opláchnu a osuším papírem, který pak prakticky čistý vhodím do koše. Ale zvyk je zvyk. Po spláchnutí jsem vyděšeně zíral do mísy, jak se voda točí a stoupá a stoupá.... „Bože, ono je to ucpané!“ „První ráno, a já budu volat uklízečku, ať jde vylovit okurky“. Snažil jsem se asi půl hodiny o zázrak a se sprškou v ruce jsem se pokoušel rozmělnit obsah, který pak snad odteče. Marné. Tak jsem povolal uklízečku a zmizel na snídani. Nebyl jsem jediný, kdo řešil podobný problém a i stejnou technikou!

Že to nebyl jediný problém jsem si všiml hned po příchodu na snídani. Místo Pavla seděl u stolu šnek barvy rudé, který rozhazoval rukama a mlátil se dlaní do čela. Snažil se mi vysvětlit něco, co sám nechápal. Týkalo se to snídání, které jsme měli v ceně ubytování ve výši 200 Bahtů. Ale ve skutečnosti jsme za tuto cenu měli nárok pouze na kávu nebo čaj, jeden malý džus ze tří, bagetu s marmeládou nebo croissant a ovocný talíř. Druhé menu bylo naprosto stejné, akorát místo pečiva byla polévka. Zachoval jsem klid a s úsměvem, který měl být i tak trochu omluvou za Pavlův výbuch hněvu, jsem si objednal smažená vajíčka. Když mi po chvíli čekání přinesli dvě usmažená vajíčka a nic k tomu, začal jsem cítit, jak mi taky rostou rohy a dostávám barvu jako bych celý den ležel nenamazan na sluníčku. Rukama a nohama jsem se dotákal, zda mám jíst ta vejce za 200 Bht samotná nebo zda dostanu něco k tomu? Vždyť mám v ceně hotelu snídani! Chci ještě bagetu! Paní, která nás s úsměvem obsluhovala, nám poté s trvajícím úsměvem přinesla ještě celou předplacenou snídani včetně té bagety. Marcela si ještě mimo to objednala kaši s ovocem a ještě misku něčeho podobného. Takže za první snídani jsem kromě předplacených 400 Bht doplatil ještě dalších 380 a šel se uklidnit do moře. Co naděláš, když se nedomluvíš? Za nás se přes mobil z domova domlouvali anglicky Aleš a Evča, takže vlastně jakoby byli s námi.....

Na hotelové pláži byly trvale pohodlná lehátka, každý den suché osušky, stolky a slunečníky. Lehátek byl dostatečný počet a tak zábor probíhal pouze kvůli tomu, abychom leželi vedle sebe. Na pláž dosáhla wifina, což nám kromě hovorů a video hovorů s domovem umožňovalo i poslech českých rozhlasových stanic. Na pláži byly i masérky, které za pár Bahtů kvalitně promasírovaly celé

tělo. Nápoje nám nosila obsluha až na pláž a s postupem času jsme zjistili, že si stejné nápoje můžeme nakoupit za třetinu ceny mimo hotel a vychladit si je v lednici na pokoji. A snídani jsme taky vyřešili. Za příplatek pouhých 60 Bht jsme si dávali tzv. western snídani, kde byla jak vejce na volské oko, tak párky a opečená slanina plus ta káva, ovoce, džus..... Pavel si chodil každé ráno na polévku do tržnice a snídani si pak dával místo pozdního oběda. Češi si prostě poradí!

Na rozdíl od loňské dovolené na Ko Tao, jsme se letos více váleli na pláži. Ale i tak jsme absolvovali několik výletů po ostrově. V pondělí večer jsme navštívili velký trh v přístavu Nathan Town a vyzkoušeli si první smlouvání o ceně s taxikářema. Taxíky jsou velký byznys a jak jsme se dozvěděli, řídí jej taxikářská mafie. Nikdo zde nechodí pěšky, snad jen turisté jako my. Jezdí zde tisíce skútrů a na nich jsou celé rodiny včetně domácích mazlíčků, jako psů, slepic nebo dětí. Pěšky je to o hubu. Jezdí se vlevo, tak se musí chodit vpravo a při pokusech o přecházení se prvně dívat doprava. Ale přecházet ulici je téměř sebevražda, protože nikdo nepřibrzdí, natož aby zastavil. Ve středu večer jsme pro změnu vyrazili do Chawengu a prošli celou ulici Beach Road, plnou obchodů, luxusních restaurací, nočních klubů, barů a lehkých děv, které měly i přes svou štíhlou postavu a velká prsa nad 160 cm, což byl důkaz toho, že dole broskvičku nenajdeš, ale pravej thajské banán! Ale přesto jsme se s nimi s Pavlem vyfotili. Pořád jsem v nich cítil chlapa, tak jsem jim bankovku místo mezi kozy strčil do.....ruky. Marcela se pak vyfotila s leguánem na rameni, ochutnali jsme speciální zmrzlinu, kterou před námi připravila zmrzlinářka na ledovém plátu, vypili pár Changů, Jarda se seznámil s dalšími ostrovany a těšili jsme se na vtipného rozdováděného zpívajícího taxikáře, který nám slíbil, že nás zase odveze

zpátky do hotelu. Přijel, ale byl jak vyměněný. Příčina tohoto obratu byla jeho malý synek, který měl celou cestu na telefonu video on line maminku. Thajský rozšafný seladon překypující humorem byl v nenávratnu a na místě řidiče seděl tichý mužík, který „pokuňkal“ až při placení.

Ve čtvrtek jsme konečně podnikli celodenní výlet a navštívili jsme Chrám velkého Buddha (Wat Phra Yai). Vedro bylo asi kolem 40 stupňů a navíc jsme museli mít dlouhé kalhoty a zakrytá ramena. Prohlédli jsme si chrám, zazvonily na zavěšené zvony, kde si člověk při úderu do zvonu něco přeje. Já si kromě těch běžných a důležitých přání o zdraví a tak, při úderu do jednoho z mnoha zvonů přál, aby šli Babiš a Zeman do prdele. Ale jak je vidět, velký Buddha asi plní jen kladná přání, tak snad to zdraví! Ty dva asi budeme muset do prdele poslat sami. Pěšky jsme se přesunuli do nedalekého buddhistického chrámu Wat Plai Leam, který tvoří stavby na umělých ostrůvcích. Pavel prohlásil, že jedna socha je jeho starší brácha. Hledal jsem nejprve sochu šneka, pak Peppu a nakonec to byla velká socha Buddha, u jehož nohou se Pavel nechal pokorně vyfotit. Pěšky jsme se v tom vedru vrátili zpět ke Chrámu velkého Buddha, odkud nás odvezl taxík zpět domů, tedy do Hacienda.

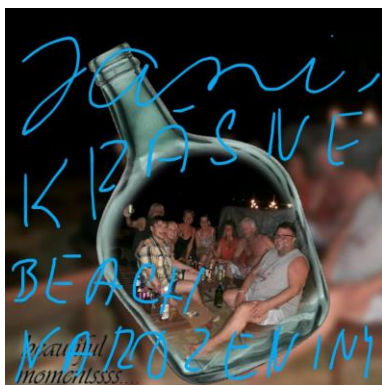
Každý čtvrtek se „u nás“ koná trh. Vynechali jsme restauraci s tím, že si koupíme nějaká lízátká na trhu. Ale hned u prvního stánku vyráběli čerstvé a hlavně naprosto skvělé suschi. S Marcelou jsme si nakoupili plné krabice a fakt jsme si pochutnali. Místní trh jsme ohodnotili jako krásnej a na vysoké úrovni. Uspořádané stánky, hezké zboží, prostě do současné doby nejvyšší úroveň, kterou jsme mohli na ostrově hodnotit. Zatím jsme nenakupovali horečně dárky, protože stejný trh zde bude ještě příští čtvrtek, tak je čas a nejprve to okoukneme. Večer jsme završili návštěvou rakouské restaurace s rakouskou obsluhou a točeným Changem. Konečně jsem si s někým mohl pokecat. Podobný trh, ale mnohem větší byl i v bývalé rybářské vesničce Bophut, kterou jsme navštívili v pátek večer.

Když jsem vzpomněl na Evičku a Aleše, kteří s námi denně komunikovali na WhatsAppu, kam jsme neustále přidávali nová videa a fotky, tak musím říct, že Petr s Dášou s námi absolutně nekomunikovali. Když jsme je konkrétně oslovili, co že se s nimi děje, tak se konečně ozvali. Nejprve Petr, který nám oznámil, že dělá jitrnice a jelita a když už píše, tak ať mu přivezeme žraločí zub. Tak jo, hlavně, že jsou živí. Dáša se taky jednou ozvala.

Opravdu celodenní velký výlet jsme podnikli v pondělí. Když jsme se v neděli večer vraceli z restaurace, zašli jsme do jedné z místních cestovek a koupili výlet lodí do Mořského národního parku Ang Thong. Jako skupina šesti lidí, protože Fanda s Janou s námi nejeli, jsme dostali dost slušnou slevu.

Brzy ráno jsme vyrazili taxíkama do přístavu. Nalodili jsme se na poschod'ovou loď a se snídaní nás přivítal tzv. Spiderman. Alespoň on chtěl, abychom mu tak říkali. Mně sice víc připomínal Kim Čong-una, ale klidně mu budu říkat Spidermane. Hlavně, když mi nebude říkat Papá, jako ten vykouřenej mamlas na příštím výletě! Posnídali jsme bagetu s tuňákem, kávu a vypluli na moře, směr Ang Thong. V národním parku jsme odložili batohy do úschovny a kdo chtěl, mohl se pěšky vydat na vyhlídku. Já s Pavlem jsme určitě nechtěli. Plácli jsme sebou do bílého písku ostrova a honem do vody. Pavel zkusil šnorchlovat, ale tu jednu rybu, která tady plavala, jsem viděl i bez šnorchlu. Postupně se vraceli účastníci zájezdu, kteří se vydali na vyhlídku a cestou to, ve čtyřicetistupňovém vedru, vzdali. Udělali jsme dobře. Jako jednu z posledních jsem viděl Marcelu, jak mne hledá s láhví vody v ruce. Tu ukradla jiné skupině. Byla úplně hotová a já běžel pro ledovou colu. Postupem času jsme se všichni sešli v moři. Po potřebném ochlazení nás Spiderman rozdělil na dvě skupiny. První odvezla loď na další ostrov a druhá tam pádlovala v kajacích. Zpět se to prostřídalo. Na lodi nás čekal vydatný oběd, ledová cola a káva. Výlet se vydařil.

Někdy se to tak sejde, že právě o dovolené někdo slaví narozeniny. A u nás se to sešlo hned třikrát. Jako první měla v úterý narozeniny Jana. Poseděli jsme na pláži a kromě pití nás Jana pohostila i dobrotami z domova. Ve čtvrtek slavila Iva s Danou a protože byl čtvrteční trh, začala oslava už v rakouské hospodě. Pavel zatáhl útratu a přesunuli jsme se na pláž. Cestou koupil i tašku ledu, takže Chang byl i v horké noci krásně ledový. Holky oslavenkyně zase připravily zobání, pití a mimo jiné dobroty nechyběl ani z domova přivezený Uherák či sýry. Bylo veselo. Pavel vedle mne z ničeho nic vyskočil jako papírovej čert, stáhl trenky, blýskl holou prdelí a zmizel v moři. Ale nikomu z nás se ho nechtělo následovat. Jediný, kdo ho podpořil, byla Iva. Marcela se vše snažila zadokumentovat foťákem, ale ten ne a ne fotit. V rozhodujícím okamžiku odmítl poslušnost. Měli štěstí, mohli být ozdobou YouTube.

Na středu jsme plánovali adrenalinový výlet lodí Tornádo. To je loď, která s Vámi létá po moři, dělá pravouhlé zatáčky a občas se s Vámi i potopí nebo proletí vlny. Samozřejmě jste pevně připoutaní. Celou dobu jsme se pídili, kde že to vlastně je? Mapa na mobilu nám ukazovala podle www stránek dvě místa, ale nikdo z místních nevěděl, oč jde? Vyjedeme tedy ráno taxíkem do předpokládaného pravého místa a uvidíme. Ráno u snídani mne napadlo ještě napsat na adresu z www e-mail a zeptat se, kde je najdeme a zda vůbec mají volno? Napsal jsem to, pozor, anglicky a anglicky mi přišla i obratem odpověď. „Moc se Vám omlouváme, ale tento měsíc provádíme údržbu lodi a máme zavřeno“. Takže pláž, lehátka..... Marcela okamžitě začala vymýšlet další výlet. Nemůžeme přeci pořád ležet na lehátku. Vzdal jsem to a šel koupit další výlet. Tentokrát to bude jízda na čtyřkolkách, ziplinové létání nad džunglí, jízda na slonech a koupání pod vodopádem.

Snažil jsem se alespoň někoho přesvědčit, aby jel s námi, ale marně. Jeden byl moc těžkej na zipline, druhý trpí závratí, třetí neumí na čtyřkolce, na slonech už jeli a koupat se mohou v moři..... Tak jsme v tom sami. Ráno pro nás přijel pomalovaný Jeep a řidič vypadal, že si hned po ránu šlehnul. „Tady snad všichni hulej“! Motor burácel, řidič neustále troubil, pořád se něčemu smál a nerozuměl jsem mu ani slovo. Říkal mi Papá. Když s námi vyjel na kopec pro další účastníky zájezdu, z motoru se kouřilo a tak ho obkládal mokrejma ručníkama a do chladiče doléval vodu z bazénu. „Ještě, že zase pojedeme z kopce“. Snad mu fungují brzdy. Cestou vytáhl petku s vodou, bokem nastříkal vodu na čelní sklo, pod sedačkou vytáhl stěrač a ručně okno očistil. Pak si za jízdy spokojeně ubalil další cigáro. „Papá good?“

Okšírovanej jak horolezec jsem zvládl zipline, Marcela dokonce hlavou dolů. Potom jsme lezli na laněch v korunách stromů. Po přesunu k vodopádu

jsme nasedli na čtyřkolku a při projíždění terénem jsem dokonce potkal slona. Raději jsem mu dal přednost. Na stejném krasavci jsme se za pár minut svezli. Tygřice, se kterou jsme se vloni fotili v kleci, má mláďata. Jó, neměli mne pouštět do klece..... Výlet završovalo koupání ve vodopádu. Koupil jsem jízdu na tobogánu, který končil v malém jezírku. Letěl jsem jak torpédo a málem jsem v zatáčce vylétl. Přistál jsem v jezírku jak dvouplošník a vyvolal jsem lokální tsunami. Čekal jsem, až přiletí Marcela. Dlouho nic. Už jsem se bál, že vyletěla cestou, ale ono jí to naopak vůbec nejelo a tak se přišourala za neustálého odstrkávání rukama. Spadla do jezírka jako kostka cukru do kafe. Hold jiná váhová kategorie. Po návratu do rezortu jsme ještě stihli koupačku s ostatníma a večeri v „Balonkové“, protože jsme celý den nic nejedli.

Poslední den už klepal na dveře. Zítra sice ještě můžeme celé dopoledne ležet na pláži, ale to už bude akutní cestovní horečka. Tak jsme se jen váleli na pláži, nakupovali poslední dárky od plážových prodejců a pomalu balili kufry. Pokoje máme vyklidit ráno, taxíky nás odvezou v 15:00 hodin. Domluvil jsem v recepci – anglicky, aby nám nechali do 15 hodin jeden pokoj, kde bychom se mohli osprchovat, používat WC atd. Recepční souhlasila a tak se všichni přestěhovali na náš pokoj.

Kufry už nevypadaly vykostěně. Naše vážily každý 23 kg a šly sotva zapnout. Mimo jiné jsme tam vezli dva velké kokosové ořechy, dračí a jiné ovoce, igelitové sáčky s bílým práškem a nápisem vanilka. Ty se budou celníkům obzvlášť líbit! Tak ještě poslední společná fotka na pláži v tričkách s natištěnou mapou a vyznačenou cestou PRAHA – KOH SAMUI 2019, která jsme s Marcelou připravili pro všechny účastníky zájezdu a už jsme mířili taxíkama na letiště. Dana měla právě narozeniny a loučení s ostrovem léčila Fernetem. V taxíku jí trochu začala kopat pumpa a hodnej měl pro strýčka Příhodu připravené příruční zavazadlo. Já si nenápadně vyhrnul límec..... Ale vše dobře dopadlo. Na letišti pro změnu

kopala pumpa všem, protože ve frontě na odbavení si jeden fešák krátil chvíli tím, že si z nosu tahal šušně a strkal si je do pusy. „Snad nebude sedět vedle mne!“ Pokud ano, tak mu prostě vynadám a hotovo. Když to neudělám, tak se pobleju, vyhoděj mne a půjdu domů pěšky.....

Zpáteční let trval komplet 20 hodin, což byla pecka. Praha nás přivítala pěknou zimou. Ale hlavně, že nám všem, ano VŠEM, dorazily kufry. Tak na letišti poslední kafe, cíga a domů!

Jak jsem řekl v úvodu, na dovolených je krásné jejich plánování, vybírání, pak je prožijete na plné pecky a pak celý život vzpomínáte, jak to bylo super. A taky, při setkání s přáteli, kteří s Vámi tu dovolenou prožili, to probíráte a vzpomínáte společně, protože jste to prožili společně. Takže 16. června budeme v Rantířově prvně společně vzpomínat! Společně i s Petrem, Dášou, Evičkou, Alešem, Boškou a Edou! A my máme právě 16. června s Marcelou 40. výročí! Doufám, že do té doby spáchám i film! Zase určitě horkou jehlou! Tak 16. června ahóóóóó!

